

розвиватись паралельно із отриманням країною своєї незалежності, однак на сьогодні він ще не є таким, як в Європі. Досліджуючи сучасний стан вітчизняного ринку страхування, варто сказати, що зміни в ньому відбулись суттєві. Проте, ці зміни більше негативні, ніж позитивні. Адже, події, які відбуваються в Україні із 2014 року неминуче позначились на всіх галузях, і на страховій сфері теж. Про це свідчать такі факти: збільшення витратної частини страховиків на виконання своїх зобов'язань, скорочення активів компанії і несвоєчасна виплата страхових премій, фіктивні договори зі страхування життя.

Люди, що можуть дозволити собі застрахувати життя частіше використовують послуги закордонних страховиків. Причиною відмови від послуг вітчизняних страховиків представниками вищого класу є слабкість страхового ринку України, в порівнянні із ринками економічно розвинених країн, недовіра до вітчизняного інституту страхування життя та невідповідність страхових послуг потребам і запитам цього сегменту покупців.

Зростанню ефективності функціонування ринку страхування життя в нашій країні сприятимуть: запровадження системи гарантування страхових виплат за договорами страхування життя; створення галузевої організації (бюро) зі страхування життя; оптимізація податкового законодавства, зокрема запровадження стимулів податкового характеру, що спонукатимуть страховальників до придбання полісів страхування життя.

Отже, важливе значення страхування життя обумовлює необхідність модернізації цієї сфери та визначення пріоритетів розвитку. Передумовою подальшої активізації розвитку ринку страхування життя є підвищення рівня економічного розвитку країни, основним показником якого є зростання валового внутрішнього продукту на душу населення.

Список використаної літератури:

1. Бойко Л.О. Сучасні тенденції розвитку страхування життя в Україні / Л.О. Бойко [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://dspace.oneu.edu.ua/jspui/bitstream>.
2. Пікус Р.В. Міждисциплінарний словник зі страхування та ризик-менеджменту / Р.В. Пікус, Н.В. Приказюк, О.М. Лобова. – К. : Логос, 2015.

Лендел Олег Дмитрович,
старший викладач кафедри обліку і
оподаткування та маркетингу,
Мукачівського державного університету

ФІНАНСОВА ІНФРАСТРУКТУРА РИНКУ ТУРИСТИЧНИХ ПОСЛУГ

Ефективне функціонування ринку туристичних послуг, як на національному, так і регіональному рівнях зумовлено впливом таких факторів, як: наявність попиту на туристичні послуги і продукти, наявність суб'єктів господарювання які такі послуги надають (виробляють) та пропонують споживачам й рівня розвитку

інфраструктури, що включає фізичні об'єкти (елементи) і суб'єктів господарювання, які забезпечують функціонування інших суб'єктів господарювання чи доповнюють основні послуги та продукти допоміжними й додатковими. Одним з основних складових елементів інфраструктури ринку туристичних послуг, що забезпечує його функціонування та розвиток, є фінансова інфраструктура. І. Рекуненко під фінансовою інфраструктурою розуміє «сукупність елементів (інститутів, установ, організацій, технологій, норм, систем, індикаторів), що забезпечують, регулюють та створюють умови для нормального, безперебійного, багаторівневого (міжнародного, національного та регіонального) функціонування ринку та взаємодії його суб'єктів на основі купівлі-продажу фінансових активів» [1, с. 43, 44].

Складові елементи фінансової інфраструктури ринку туристичних послуг можна розділити на два рівні: перший рівень є внутрішнім організаційним середовищем, що забезпечує процес укладання угод і здійснення операцій на основі розмежування функцій і спеціалізації діяльності, другий рівень - формує зовнішню підсистему, яка обслуговує внутрішню інфраструктуру, забезпечуючи її нормальне функціонування.

Завданням елементів фінансової інфраструктури першого рівня є формування грошових фондів і їх використання суб'єктами ринку туристичних послуг з метою здійснення своєї виробничої та фінансової діяльності, отримання прибутку, забезпечення фінансової стійкості. В ході виробничо-обслуговуючого процесу виникають фінансові відносини: турагента з туроператором, турагента з іншим турагентом, турфірми з постачальниками комунальних та інших послуг, турфірми зі своїми працівниками, турфірми з банківською системою, турфірми з бюджетом та позабюджетними фондами, з податковою службою та іншими суб'єктами (елементами) фінансової інфраструктури. Склад і структура фінансових ресурсів на ринку туристичних послуг визначається рівнем його розвитку, зокрема, наявністю турагентів і туроператорів, які формують основні фінансові потоки між суб'єктами туристичного ринку. Це пояснюється тим, що між моментом продажу і часом споживання турпродукту є значний розрив у часі. Тури складаються за кілька місяців до початку відпочинку, тому одночасно виникає кредиторська і дебіторська заборгованість у турагентів і туроператорів.

Фінансова інфраструктура другого рівня виконує допоміжну (зовнішню) функцію, завданням елементів є надання різноманітних послуг, які не мають прямого стосунку до руху товарів і послуг на ринку туристичних послуг, однак створюють необхідні для цього передумови. Серед основних завдань фінансової інфраструктури даного рівня можна виокремити:

- надання фінансових гарантій туристам, а також страхування туристів при здійсненні туристичних поїздок;
- створення умов та забезпечення доступу суб'єктам ринку туристичних послуг до інвестиційних ресурсів та підтримка руху капіталу;
- субсидії, субвенції, податкові пільги та інші засоби фінансової підтримки суб'єктів ринку туристичних послуг з боку держави;

Таким чином, фінансова інфраструктура спрямована на:

- 1) забезпечення ефективного руху фінансових потоків та здійснення

фінансової підтримки для оптимального розвитку і функціонування ринку туристичних послуг;

2) здійснення якісного обслуговування (економічного, фінансового, бухгалтерського, організаційного) суб'єктів ринку туристичних послуг зокрема та економічної діяльності загалом;

3) забезпечення збалансованості усіх сегментів ринку туристичних послуг;

4) сприяння інтеграції вітчизняного фінансово-кредитного ринку до міжнародного;

5) забезпечення підтримки реалізації монетарної, валютної та фіскальної політики урядових закладів у сфері туризму.

Необхідно відзначити, що фінансова інфраструктура зв'язує воедино всі галузі економіки, сприяючи її стабілізації, збалансованому розвитку. Недоліки в роботі суб'єктів фінансової інфраструктури позначаються зазвичай на всій економіці. Це стосується, як національного фінансово-кредитного ринку, так і елементів фінансової інфраструктури, що обслуговують інші галузеві ринки. В контексті впливу фінансової інфраструктури на ринок туристичних послуг можна виділити такі основні її недоліки:

- відсутність фінансових ресурсів (та/або їх висока вартість) для забезпечення інвестиційного попиту з боку суб'єктів ринку туристичних послуг;

- нерозвиненість та недосконалість фінансової системи загалом, зокрема: незбалансованість бюджетних доходів та видатків, зростання рівня державного боргу, нераціональна структура бюджетних витрат, неоптимальний рівень податкових вилучень, нерозвиненість фондового ринку, низький рівень капіталізації комерційних банків, низька якість та зниження ліквідності банківських активів тощо;

- недосконалість та нестабільність нормативно-правової бази в країні та високий ступінь вразливості суб'єктів фінансової інфраструктури до валютно-курсової політики, що проводиться НБУ.

Проте, розв'язання проблемних питань ефективного функціонування фінансової інфраструктури ринку туристичних послуг, це не тільки питання доступності фінансових ресурсів, а й, передусім, створення дієвого механізму моніторингу діяльності фінансових установ з боку регуляторів, своєчасне виявлення проблемних питань у роботі фінансових установ та швидке їх вирішення. Ринок туристичних послуг дуже чутливий до якості фінансових послуг та рівня довіри до посередників фінансово-кредитного ринку, що потребує високого рівня прозорості фінансової системи, засобів саморегуляції. Також важливим напрямком вдосконалення фінансової інфраструктури є удосконалення системи фінансового забезпечення інноваційного розвитку індустрії туризму на основі максимальної мобілізації, консолідації, алокації та ефективного використання фінансових ресурсів.

Таким чином, всі елементи фінансової інфраструктури, виконуючи певні функції на ринку туристичних послуг, сприяють реалізації основної функції інфраструктури – пов'язувати один з одним всі сфери обслуговування фінансових активів з метою створення організаційно-економічних умов для розвитку індустрії туризму. Тобто головне завдання елементів інфраструктури – забезпечувати

максимальну ефективність і своєчасне виконання угод, що укладаються на ринку туристичних послуг. Необхідно зазначити, що йдеться не про внутрішню ефективність інфраструктури як замкнутого об'єкта, а про ефективність для ринку в цілому.

Список використаної літератури:

1. Рекуненко І.І. Інфраструктура фінансового ринку: сучасний стан та перспективи розвитку: монографія. – Суми: ДВНЗ «УАБС НБУ», 2013. – 411 с.

Мединська Тетяна Володимирівна,
к.е.н., доцент кафедри фінансів, кредиту та страхування
Львівського торговельно-економічного університету,
Мисько Лідія Іванівна,
магістр спеціальності „Фінанси, банківська справа та страхування”
Львівського торговельно-економічного університету

ЗАРУБІЖНИЙ ДОСВІД ВИКОРИСТАННЯ ПОДАТКОВИХ МЕТОДІВ ДЕРЖАВНОГО РЕГУЛЮВАННЯ ЕКОНОМІКИ

Податкова система України суттєво відрізняється від закордонних податкових систем тим, що в нашій державі й досі не застосовується поширена у провідних країнах світу прогресивна шкала оподаткування. До того ж в Україні використовується спрощена система оподаткування, яка створює зацікавленість у набутті певних податкових преференцій, що формує умови для існування корупції у фіскальних органах. Однак, рівень тіньової економіки у західних країнах світу є нижчим, що зумовлює більшу чутливість до впливу податкових методів на економічні процеси, ніж в умовах вітчизняної економіки.

Зарубіжний досвід використання податкових методів державного регулювання не може бути просто скопійований і втілений в умовах вітчизняної економіки. Але певні методи податкового регулювання інших країн можуть бути адоптовані й успішно використані в умовах національної економіки. Провідним податковим системам світу притаманні такі риси, як суворі податкова дисципліна, превалювання регуляторної функції податків, прогресивна шкала оподаткування, податкове стимулювання інноваційного розвитку тощо [1, с. 75].

Розглядаючи діяльність податкових органів у зарубіжних країнах, О. Пугаченко зазначає, що в іноземних податкових системах використовується такий податковий метод, як інститут попереднього податкового регулювання (США, Франція, Ізраїль) [2, с. 172]. За цим методом, що є по суті превентивним, платнику податків надається право узгодити наслідки певних угод, ціноутворення, розподілу прибутку тощо з представником податкових органів. Податкове рішення, що його виносить податковий орган є обов'язковим як для самого органу, так і для платника. Це дає можливість платникам податків отримувати консультації від компетентних органів, а для податкової служби – можливість запобігти виникненню неправомірних фінансових операцій та ухилення від сплати податків.

Зарубіжні податкові системи характеризуються різноманітністю податкових

МУКАЧІВСЬКИЙ ДЕРЖАВНИЙ УНІВЕРСИТЕТ

89600, м. Мукачево, вул. Ужгородська, 26

тел./факс +380-3131-21109

Веб-сайт університету: www.msu.edu.ua

E-mail: info@msu.edu.ua, pr@mail.msu.edu.ua

Веб-сайт Інституційного репозитарію Наукової бібліотеки МДУ: <http://dspace.msu.edu.ua:8080>

Веб-сайт Наукової бібліотеки МДУ: <http://msu.edu.ua/library/>